



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 521/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 133 Ústavy Slovenskej republiky o návrhu navrhovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného Advokátska kancelária AK PITOŇÁKOVÁ, s.r.o., Slovenská 5, Prešov, na povolenie obnovy konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 655/2020 takto

r o z h o d o l :

Návrh **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Návrh navrhovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Navrhovateľ sa návrhom doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 19. júna 2025 a doplneným 8. septembra 2025 domáha povolenia obnovy konania vo veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. IV. ÚS 655/2020.
2. Ústavný súd uznesením sp. zn. IV. ÚS 655/2020 z 15. decembra 2020 odmietol ústavnú sťažnosť navrhovateľa (v predmetnej veci sťažovateľa, pozn.) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jeho práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ku ktorému malo dôjsť postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tp 76/2020 (ďalej aj „namietaný postup okresného súdu“), ako aj postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tpo 28/2020 (ďalej len „namietaný postup krajského súdu“) a jeho uznesením z 2. septembra 2020 vydaným pod sp. zn. 8 Tpo 28/2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).
3. Navrhovateľ vo svojom návrhu poukazuje na skutočnosť, že Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) rozsudkom vo veci M. B. proti Slovensku z 19. decembra 2024 (sťažnosti

č. 36989/21 a 7945/22) rozhodol o porušení svojich práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru a priznal mu finančné zadosťučinenie 2 100 eur. Európsky súd pre ľudské práva dospel k záveru, že väzba navrhovateľa nebola využitá ako krajné opatrenie a že mohla byť v skutočnosti kratšia, a teda nebola založená na dôvodoch, ktoré by EŠLP považoval za relevantné a dostatočné.

4. Navrhovateľ vo vzťahu k dôvodom podania svojho návrhu uviedol, že výška jemu prípadne uloženého trestu by mohla byť ovplyvnená predchádzajúcimi rozhodnutiami o jeho väzbe. Zdôrazňuje, že sa chce riadne zapojiť do života spoločnosti a nájsť si prácu, preto je v jeho záujme, aby existovalo aj právoplatné vnútroštátne rozhodnutie o tom, že jeho väzba nebola dôvodná, resp. v súlade so zákonom a ústavou.

II.

Predbežné prerokovanie návrhu

5. Ústavný súd návrh navrhovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či návrh obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti návrhu na obnovu konania pred ústavným súdom (§ 214 a nasl. zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Podľa § 214 zákona o ústavnom súde právoplatné rozhodnutie ústavného súdu možno za podmienok ustanovených týmto zákonom napadnúť návrhom na obnovu konania pred ústavným súdom, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu. Ustanovenie § 55 písm. c) sa v tomto prípade nepoužije.

7. Podľa § 215 zákona o ústavnom súde návrh na obnovu konania pred ústavným súdom je oprávnený podať ten, kto bol vo veci uvedenej v § 214 účastníkom konania pred ústavným súdom a v koho prospech orgán medzinárodnej organizácie rozhodol.

8. Podľa čl. 219 ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu na obnovu konania, ktorý smeruje proti rozhodnutiu senátu ústavného súdu, rozhoduje iný senát ústavného súdu.

9. Ústavný súd konštatuje, že v pôvodnom konaní vedenom po sp. zn. IV. ÚS 655/2020 rozhodoval senát v zložení sudcov Miroslav Duriš, Libor Duľa a Ladislav Dudiš, preto v zmysle čl. II bodu 6 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2025 do 31. decembra 2025 o tomto návrhu rozhodol ústavný súd v zložení senátu označenom v záhlaví tohto uznesenia.

10. Podľa § 220 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zistí, že z rozhodnutia orgánu medzinárodnej organizácie nevyplýva povinnosť opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu, návrh na obnovu konania ako zjavne neopodstatnený uznesením odmietne.

11. Úspešný sťažovateľ pred EŠLP alebo inou medzinárodnou organizáciou musí o obnovu konania požiadať (§ 215 zákon o ústavnom súde). Návrh na obnovu konania pred ústavným súdom

podľa čl. 133 ústavy musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 zákona o ústavnom súde obsahovať označenie a) rozhodnutia ústavného súdu, proti ktorému smeruje, b) rozhodnutia orgánu medzinárodnej organizácie, o ktoré sa opiera (§ 216 zákona o ústavnom súde). Návrh na obnovu konania pred ústavným súdom možno podať do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa rozhodnutie orgánu medzinárodnej organizácie stalo konečným, alebo od toho času, keď návrh na obnovu konania pred ústavným súdom mohol byť uplatnený (§ 217 zákona o ústavnom súde).

12. Ústavný súd po preskúmaní návrhu navrhovateľa konštatuje, že navrhovateľ pred ústavným súdom nepoukázal na žiaden konkrétny záver ESLP či inú konkrétnu a relevantnú skutočnosť, na základe ktorých by vyplývala Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu. K uvedenému je potrebné ozrejmiť, že ESLP vyslovil porušenie práva navrhovateľa podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru z dôvodu, že všeobecné súdy sa dostatočným spôsobom nezaoberali alternatívnymi možnosťami k jeho väzbe, a taktiež aj porušenie jeho práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru z dôvodu nerešpektovania požiadavky na urýchlenosť rozhodovania o osobnej slobode po jeho vzatí do väzby. Za uvedené porušenia ESLP priznal navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy 2 100 eur.

13. Ústavný súd si je vedomý mechanizmu dohľadu nad vykonávaním rozsudkov ESLP podľa čl. 46 dohovoru, ktorý je zverený Výboru ministrov, ako i dôležitosť účinnej implementácie rozsudkov ESLP [pozri Verein gegen Tierfabriken Schweiz (VgT) proti Švajčiarsku (č. 2) z 30. 6. 2009, sťažnosť č. 32772/02, bod 84].

14. Článok 46 dohovoru, ktorý sa vzťahuje na všetky rozsudky ESLP o porušení dohovoru, ukladá zmluvnému štátu právnu povinnosť ukončiť porušovanie a zjednať nápravu jeho dôsledkov. Zmluvný štát má v zásade voľnosť pri výbere prostriedku, ktorým vyhovie rozsudku o porušení práv podľa dohovoru [rozsudok Papamichalopoulos a ďalší proti Grécku (čl. 50) z 31. 10. 1995, sťažnosť č. 14556/89, bod 34]. Zohľadňujúc inštitucionálnu rovnováhu medzi ESLP, Výborom ministrov a zmluvnými štátmi, ktoré majú vykonať rozsudok o porušení práv podľa dohovoru, je konečné rozhodnutie o opatreniach v právomoci zmluvného štátu pod dohľadom Výboru ministrov (rozsudok Veľkej komory vo veci Ilgar Mammadov proti Azerbajdžanu z 29. 5. 2019, sťažnosť č. 15172/13, bod 182). Dôležité v tejto súvislosti je to, aby opatrenia prijaté na vnútroštátnej úrovni zmluvným štátom boli zlučiteľné so závermi a duchom rozsudku (tamtiež, bod 186).

15. Ústavný súd v okolnostiach tejto veci ďalej považuje za potrebné ozrejmiť, že obnova konania pred ústavným súdom predstavuje prostriedok nápravy iba vtedy, ak nie je možné dosiahnuť nápravu prostredníctvom obnovy konania pred všeobecnými súdmi. O takúto situáciu pôjde v zásade v dvoch druhoch prípadov. V prvom rade pôjde o prípady, keď ústavný súd rozhodoval vo veci ako jediná inštancia (napr. rozsudok vo veci Harabin proti Slovenskej republike z 20. 11. 2012, sťažnosť č. 58688/11, keď plénum ústavného súdu rozhodovalo ako jediná inštancia vo veci disciplinárneho konania proti sťažovateľovi ako predsedovi najvyššieho súdu; označený rozsudok ESLP predstavoval impulz na zavedenie možnosti iniciovať konanie o obnove konania aj pred ústavným súdom, pozn.; pozri aj PL. ÚS 92/2011). V druhom rade pôjde o prípady, keď ústavný súd porušil právo na prístup k (ústavnému) súdu (napr. rozsudok vo veci Franek proti Slovenskej republike z 11. 2. 2014, sťažnosť č. 14090/10, keď ústavný súd odmietol

preskúmať námietky sťažovateľa z dôvodu domnelého oneskoreného podania sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy; tiež rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike z 13. 1. 2015, sťažnosť č. 17127/12, keď ústavný súd odmietol meritórne preskúmať námietky sťažovateľky vo vzťahu k rozhodnutiam súdu prvej a druhej inštancie; pre podrobnejšie teoretické východiská pozri I. ÚS 380/2020).

16. Ústavný súd následne preskúmal aj rozsudok ESLP a dospel k záveru, že zo žiadnej jeho časti a ani z povahy samotnej veci nevyplýva povinnosť znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu, v tomto prípade uznesenie sp. zn. IV. ÚS 655/2020 z 15. decembra 2020.

17. Ak sa navrhovateľ domnieva, že pri rozhodovaní o jeho prípadnom treste by mu mohla byť na ťarchu skutočnosť, že vnútroštátne súdy rozhodli o jeho vzatí do väzby v rozpore s dohovorom, môže pred príslušným súdom rozhodujúcim o obžalobe, resp. o prípadnom opravnom prostriedku, poukázať na to, že ESLP vo vzťahu k jeho väzbe vyslovil porušenie jeho práv, a tým zamedziť dôsledku, na ktorý v návrhu poukazuje (pozri bod 4 tohto uznesenia).

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde v spojení s § 220 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh odmietol ako zjavne neopodstatnený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2025

Robert Šorl
predseda senátu